

Павло Дима

ПРИГОДИ
ПСИХОЛОГІНІ

Київ

УДК 821.161
Д44

Дима Павло
Д44 Пригоди психологині : роман. Київ : Видавництво Ліра-К,
2021. 442 с.
ISBN 978-617-520-131-2

Новий роман від переможця конкурсу “Молода Коронація” пропонує екскурсію у закулісний світ психології, тренінгів, супервізій, консультацій та індивідуальної терапії.

Читач на власні очі побачить, як живуть, працюють і вирішують проблеми досвідчені терапевти та молоді психологи, такі, як героїня роману – Анастасія Шемет.

Настя – особа принципова і вперта, вона старанно консультиє клієнтів, робить свої помилки. І все в її житті було розплановано, доки їй не трапився один містичний артефакт...

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-131-2

© Дима П.К., 2021

© Видавництво Ліра-К, 2021

Частина 1. Табіті

Глава 1. Ноїв ковчег

На стіні в кабінеті психолога висів портрет Наполеона.

Насуплений імператор з недовірою дивився на клієнтку.

– Андріє Львовичу, мабуть, тільки ледачий не казав вам, що портрет Наполеона натякає на вашу приховану пиху чи нарцистичний комплекс, – дівчина на ім'я Настя почухала носа і глянула на свої черевики: високі, чорні, міцні, з товстою підошвою. – Що для вас символізує портрет Наполеона? Розум, владу, фалічну жагу до життя?

Психотерапевт усміхнувся.

Дорідний дядько с пишними русими вусами, він сидів навпроти дівчини у старому кріслі, щось жваво занотовуючи у блокнот.

– Наполеон був математиком, він інакше бачив світ, – Андрій Львович звернув увагу на дівочі черевики. – А що символізує твоє взуття, Настю? Неабияке придбання.

– Обіцяла собі, як наберу десять клієнтів, то нарешті придбаю свою мрію, – дівчина примружила очі. – Як вам точніше відповісти... Взуття – це мій захист, моя сила долати життєві перешкоди. Коли хтось мені заважає, я можу добряче буцнути його новим черевиком.

Психолог занотовував.

– Я вам не казала, що мене бісить, коли ви весь час конспектуєте мої слова, немов я на інтерв'ю чи під слідством?

Ручка “Паркер” завмерла над листом.

– Казала, я навіть рахував, – психолог зашурхотів блокнотом. – Тридцять вісім разів, одного разу навіть образилася на мене і півгодини мовчала.

– Боже ж мій, ви ще й підраховуєте!

Вусань усміхнувся, мовляв, маю ж себе якось розрадити.

Настя глянула на Наполеона, той мовчав, чекав, що дівчина мовить.

– Ох, Андрію Львовичу, я знову на вас агресую, а все тому, що у мене видався напрочуд важкий тиждень. Слухайте, і заради Наполеона не пишійте бодай дві хвилини.

Психотерапевт підняв руки вгору – обіцяю, і відклав “Паркер” убік.

Настя глянула на столик, що стояв поруч, вибрала з-поміж паперів, олівців, шматок пластиліну червоного кольору, почала його жваво м’яти.

– Ада мене бісить... Ада Михайлівна, керівниця центру, де я працюю, вигадала нову фігню: обіцяти клієнтам цілковитий душевний спокій. Як вам таке? Повний капець! Провела нараду, виголошуючи: ми – центр “Порада”, з нами людям має бути тепло і затишно. Тож обіцяйте слухачам тренінгів і клієнтам зміни на краще, кажіть їм щось позитивне та життєствердне.

Психотерапевт мовив, насупивши брови:

– Психолог не може нічого обіцяти, то не в його владі.

Настя завзято ліпила з пластиліну якогось монстра.

– Я їй так і відповіла! Кажу, блін, Адо Михайлівно, як ви це уявляєте? Приходе до мене жіночка, яку тільки-но кинув чоловік, забрав усі гроші і пішов до коханки, а я їй кажу: “Не галасуйте й витрітьте сльози, ваше щастя ще попереду”, так?

Андрій Львович щось собі записав, глянув на Настю.

Наполеон теж зацікавився, чекав, що було далі.

– А вона мені: “Настечко, ви занадто чутливо сприймаєте клієнтські проблеми. Треба тримати професійну дистанцію, інакше на вас чекає емоційне вигоряння. Беріть приклад з Ірини Турянської”. Психоаналітичка, блін, усе в неї за законами Фрейда. Вона вдень і вночі молиться його портрету. Чому її ніколи не кличуть на наради?!

Психолог зітхнув, відчуваючи напруження співрозмовниці.

Настя глянула на пластилінового монстра, доліпила йому третю руку.

– О! Викапана Ада! Три лаписька: однією їсть, другою гроші рахує, а третя вказує нам на нові цілі. Не можна перетворювати психотерапію на бізнес, люди мають відчувати довіру, коли я з ними спілкуюся.

– Мабуть, вона піклується про центр, – додав психолог.

Настя насупилася, поклала ногу на ногу, подивилася на свої черевики.

– Мрієш буцнути Аду Михайлівну? – Андрій Львович усміхнувся.

Дівчина глянула на Наполеона, той чекав відповіді.

– Амбівалентні почуття... Колись я так раділа можливості працювати у “Пораді”... дурний Богдан, тренер з комунікації, жартівливо називає центр “Дорада”.

Психотерапевт не зміг приховати посмішку.

– А тепер бачу інший бік місяця – треба заробляти гроші. Ада шукає гранти, вигадує усілякі теми, які могли б зацікавити іноземні фонди. Чули б ви наші зустрічі щопонеділка, коли вона мотивує нас запропонувати щось новеньке, аби загітувати народ ходити на тренінги. Каже: “Більше креативу, дівчатка та хлопчики! Нам треба зацікавити людей чимось веселеньким”.

– Секс, гроші та рок-н-рол? – спробував було Андрій Львович.

– Майже вгадали, – Настя зневажливо фиркнула. – Богдан з Тарасом вгадали семінар, зацініть назву: “Оргазм і здорова спина: таємниці тілесної терапії”. Був аншлаг!

Наполеон не здивувався.

– Я вважаю, що психолог не має спекулювати на людських проблемах, – винесла вирок Настя. – Так, мало хто має здорову спину, але до чого тут оргазм?..

Андрій Львович думав щось відповісти.

Та Настя замахала руками.

– Навіть не пояснюйте, не хочу чути. Просто знайте, а ще краще запишіть: я проти спекуляцій. Настя Володимирівна Скляр проти спекуляцій з психології, це вам не знахарство і не мережевий бізнес, це храм науки і щира праця з людьми.

Андрій Львович занотував, повторюючи:

– ...храм науки і щира праця... не знахарство.

Тепер Настя приховала усмішку, трохи знітилася своїх щирих слів.

– Ти – запальна, справжній борець за правду, – коментував психотерапевт.

Дівчина кілька хвилин мовчала.

За вікном десь далеко дзень-дзеленькнув трамвай.

– Вважаєте, що моя агресія до Ади – то конфлікт з матір’ю?

Психолог нічого не відповів, дивився на дівчину.

Настя зітхнула, взяла шматок зеленого пластиліну, спробувала зліпити дівчинку. Дівчинка вийшла товста.

– Саме як я у дитинстві, та ви про це знаєте. Сто разів розповідала. Коли мама з татом розійшлися, я добряче набрала вагу. Бабця казала: “Не їж, бо луснеш, хто таку товсту заміж візьме?”. Свята простота.

Психолог мовчав, спостерігав за клієнткою, нічого не писав, натомість замалював трирукого монстра і зелену дівчинку.

– Тоді мама не звертала на мене уваги, впала у депресію. Мабуть, тому я стала психологом, бо дуже хотіла їй допомогти.

– Скільки тобі було років? Десять?

– Вісім, навіщо вам ті записи, як ви їх не читаете? – дівчина роздивлялася свій витвір, тоді зім’яла фігурку. – Прощавай маленька Настя, бо тепер Настя виросла і має просувати послуги центра “Порада”.

– Давно волів запитати, чому він так називається? – не стримався Андрій Львович. – Вважається, що психологи не дають порад.

Настя відповіла цілком спокійно, навіть трохи байдуже:

– Ада Михайлівна давно працює з людьми. Раніше у ректораті КПП працювала, згодом у туристичній агенції, тепер у психологію приперлася. Вона каже, що всі люди шукають порад, тож навіщо відмовляти своїй цільовій аудиторії?

Андрій Львович погортав записи.

– Ти сказала “Анастасія Скляр”? У мене записано Шемет.

– То прізвище батька. Я від нього відмовилася, коли закінчила школу, – пробурмотіла дівчина. – Навіть у паспорті хотіла зазначити, що я – Скляр, та мама вмовила, сказала: “Не ображай діда, він не зрозуміє таких нововведень”.

– Як зараз стосунки?

– Вашими стараннями – краще, – Настя вочевидь нудилася розмовою. – Бачилася з батьком і з його новою дочкою... Тобто – з його дочкою, моєю сестрою. Вона – нахаба, яка мріє бути стрімером, заробляти в інтернеті шалені гроші і жити на Балі.

Психолог придивився до дівчини:

– Її життя легше за твоє?

Настя знизала плечима, дригнула ногою.

– Мабуть, так. У неї є тато і мама, вона не знає, як воно жити вдвох, бачити, як мама соромиться казати, що Володя живе окре-

мо. Ходити в одному светрику, бо у мами бракує грошей, а в тата є нова сім'я і нова дружина, яка не хоче нічого знати про іншу дочку. Чути винуватий татів голос у слухавці і остаточно забути про веселі сімейні свята.

– Тобі було складно.

– Таке життя. “Стосунки – то лотерея”, – так каже моя подруга Мар'яна Бойчук, і має рацію. З моїм Антоном так і вийшло: вдвох потягли білети, а виграв тільки він. Сидів, грав на комп'ютері, чекаючи, що я стану на кухні, немов його мати... Вайло, блін.

Настя взяла синій пластилін і неквапливо зіпила хлопця з довгими руками-ногами. Усміхнулася, продемонструвала психологу.

Той кивнув, перепитав:

– Мар'яна – то та, що весь час готує? Вона щаслива у шлюбі?

Настя приліпила фігурку до стола, та “хлопець” впав.

– Бачте, навіть стояти не може – викапаний Антон, су-цільно без-та-ла-нний, – дівчина вимовила по складах. – Викиньте свій блокнот... хоча я вас розумію: у кожного клієнта дві бабці, два діда, кіпа подруг чи товаришів, усіх не запам'ятаєш. Мар'яна – моя сама запальна подруга, бізнесова штучка. Нещодавно збрала усі свої гроші і купила БМВ, чорний та крутий. То – її дитяча мрія.

Дівчина розповідала й усміхалася:

– Коли я спостерігаю за маленькою, стрімкою Мар'яною, зягнutoю у все чорне, з сяючим волоссям, закрученим у хвіст, то я починаю вагатися у своїй гетеро-сексуальності. Натомість Наталя – її протилежність, вона пишна, кругленька, кров з молоком. На кухні вона – грандмайстер, коли я прихожу до них у гості, то почувуюся так, немов повернулася у дитинство. Їм вареники, пироги, тушковану гуску з померанцевим мармеладом, картопляні зрази, а тоді не можу натягти джинси.

Психолог кивав, Наполеону стало нудно.

– Наталя мене злить... Щось я забагато злюся сьогодні. Вам не здається, що ви на мене погано впливаєте? – Настя спробувала усміхнутися.

Андрій Львович підняв брови.

Якийсь горобець прилетів до вікна і сів на підвіконня, зазирнув у кімнату.

Клієнтка взялася спостерігати за пташкою.

– Зараз кожна дівчина має довести свою самостійність, незалежність і силу, а Наталя буцімто живе у дев’ятнадцятому сторіччі, щаслива кухнею, дітьми і ладна допомагати чоловіку все життя. А до мене приходять жінки, які саме так втратили себе!.. Дідько!

– Ти сумніваєшся у своїй правді? – поцікавився психолог.

Настя замовчала, замислилася.

– Як вам це вдається – задати одне питання і змусити мене розгубитися?.. – дівчина насупилася, почухала лоба. – У мене так не виходить, я задаю клієнтам багато питань, доки допетраю, що до чого.

– Досвід, – відповів Андрій Львович. – Так що з Наталею?

– Мабуть, я заздрю. Вона – щаслива, а я нещодавно розбіглася з Антоном. Он він лежить, весь синій від любові!.. – Настя не засміялася.

Психолог теж сидів мовчки.

– Хтозна, чи знайду я своє кохання... людину, що витримає мене, зрозуміє, підтримає в складний час, не відсторониться. Буде достатньо розумним, аби мені з ним було цікаво, буде мужнім, аби я відчувала підтримку, але не жорстоким, аби мені було безпечно і тепло поруч з ним. Тож він має бути добрим, веселим, мати живе серце і потяг до розвитку, інакше стосунки зачахнуть, як квітка без води. З Антоном так і сталося.

Психотерапевт мовчав, дивився на Настю.

– Ви вважаєте, що список очікувань завеликий?

– Навпаки, тобі двадцять п’ять років і ти усвідомлюєш, що тобі потрібно, – відповів Андрій Львович і додав: – Це збільшує шанси в лотереї.

Настя кивнула.

Мабуть, чекала більшого.

Але дівчина вже навчилася цінувати короткі відповіді співрозмовника.

– Як твої сни? – запитав Андрій Львович після паузи.

– Ви про той човен, що мені сниться з дитинства? – перепитала Настя. – Хоч щось запам’ятали. Я працюю з вами два роки, проте тайна, що означає той сон, так і лишилася нерозгаданою.

Психотерапевт знову ледь-ледь здійняв брови.

– Тому до вас і пішла, що ви – відомий символдраматист, автор книги “Підказки несвідомого”, аби той сон розшифрувати. Висновок нашої праці такий: моє підсвідоме просто любить чов-

ни, вони сняться з дитинства. І почали снитися до того, як батьки розбіглися.

– Я це пам’ятаю, – Андрій Львович глянув свої записи. – Ми аналізували сни про той човен з рибалками, як шлях дорослішання, як відчуття часу, як пошук себе, як стосунки з чоловіками, як образ сім’ї чи команди, як сепарацію від матері...

– Так, я знаю і кажу вам: то дурня, просто сон, – Настя махнула рукою. – Інколи огірок – лишень огірок, Фрейд так казав. Тож пропоную вам з тим змиритися, бо я вже змирилася, і як той сон знову прийде, піду рибалити. Не можна все життя аналізувати себе.

– Так, треба будувати стосунки з майбутнім чоловіком, я тебе почув, – резюмував психотерапевт. – Здається, сьогодні ти натякаєш мені, що подорослішала і більш критично дивишся на сам процес терапії. І не бажаєш, аби я якось тебе обмежував.

– Дуже точна інтерпретація, професоре, – Настя склала руки на грудях. – Як ви це робите? Я нагородила дурні, а ви дістали діамант з багнюки.

– Досвід, – повторив психотерапевт, і Наполеон погодився. – Я теж прийшов у цю професію, аби допомагати людям, і не кваплюся перетворювати її на бізнес.

– Тому я до вас і ходжу, – тепло всміхнулася Настя. – Вдячна, що ви мене не відштовхуєте через мій підлітковий бунт. Антона я заберу, хай у мене постоїть. Ви не шкодуватимете пластиліну?

Психолог не заперечував, щось дописав у блокнот.

Натомість імператору такі дрібниці були не цікаві.

Осінній дощ старанно омив Київ.

Настя купила собі каву і неквапливо піднімалася вулицею Петлюри, що де-не-де зберегла таблички зі старою назвою “вул. Комінтерна”.

Настя любила осінь. Холодне повітря змушувало почувати себе живою, можна вдягти теплий светр, куртку і гуляти містом, прощаючись з золотом столичних каштанів. Дихається вільно й легко, немов всі турботи життя залишились улітку, і тепер можна знайти час для себе.

“Півгодини тиші” – так дівчина називала прогулянку до метро Університет.

Після спілкування з Андрієм Львовичем внутрішній діалог брав паузу.

Голова відпочивала від думок, і випадала нагода просто спостерігати навколишній світ. Кияни бігли у своїх справах. Хтось ішов до кафе, аби поспілкуватися, а хтось, щоб попрацювати за ноутбуком, попиваючи зелену каву. Бр-р-р, гидкий напій.

Анастасія дивилася навкруги, вивчаючи поглядом знайомі будинки. Старі, чотирьохповерхові, вони зберегли пам'ять минулих часів, коли психологія асоціювалася з працями Вундта і Фрейда, а слово “гіпноз” несло в собі присмак магії.

“Пан Андрій – класний психотерапевт. Коли він мене слухає, до мене приходить спокій, – Настя завершила біля пам'ятника Щорсу і пішла вздовж паркану старого Ботанічного саду. – Колись я теж буду затятою терапевткою, і клієнти переказуючи один одному історії про мої вправні інтерпретації”.

Настя сама засміялася, такою кумедною їй видалася думка.

Сива панна у чорному пальто з хутряним комірцем і з архаїчним ридикюлем у руках недовіркою насупилася, глянувши на дівчину.

“Світ змінився, бабцю, в черговий раз, – Настя зловтішно всміхнулася. – Мабуть, ви ще пам'ятаєте Бібіковський бульвар замість бульвару Тараса Шевченка. Тепер ми не носимо хутро, бо нам шкода тварин, не купуємо ридикюлів і пенсне, а замість них маємо лінзи і сумки-слінг”.

Компанія студентів грала на гітарі “Yesterday” біля паркану.

Трохи далі бідна жінка у рудій перуці продавала кошенят.

Якийсь дідок розкладав на парпеті пошарпані книжки.

Настя споглядала парк, жовто-зелене листя заспокоювало. Світ природи, мов паралельний вимір, демонстрував геть інше життя.

Карман куртки завібрував. Дівчина дістала телефон.

– Настюхо, привіт, ти де? Ада яриться, не може тебе видзвонити.

– Привіт, Богдане. Що сталося?

“Блін, забула увімкнути звук, – Настя закусил губу. – Вісім пропущених викликів! Ада геть здуріла”.

– Поквапся, у нас Содомська Гомора і Ноїв ковчег в одному офісі, – Богдан жартував, як завжди. – Тіко бракує слона.

– Поясни, – дівчина прискорила крок, аби швидше пірнути в метро.

– Приїжджай, побачиш на власні очі.

Контрактова площа, Мекка столичних психологів, приймала парад кімнатних цуциків. Дощ не завадив панянкам у модних фіолетових скінні (фіолет був у тренді цього року) похизуватися своїми улюбленицями. Настя ледь пробилася крізь натовп, що витріщався на гавкітливих шпіців, йоркширських тер'єрів і міцних екземплярів чіхуахуа.

Приміщення психологічного центру “Порада” містилося на другому поверсі старого будинку, який підпирала вікова тополя.

Настя звично пробігла сходами, відкрила двері з табличкою “Порада. Ми Вам завжди раді” і завмерла, вирячивши очі.

Довгий коридор був цілковито забитий людьми.

Чоловіки, жінки, сімейні пари і навіть підлітки, що меланхолічно слухали музику, не виказуючи зовні жодних емоцій, утворили певний аналог живої черги.

– Наступний! – з другої консультаційної кімнати висунувся патлатий Богдан Нечепа, за ним вийшла жіночка, що крадькома витирала сльози. – Беру по одному, не штовхайтесь. Ви – сімейна пара? Тоді вибачайте.

Хлопець помітив розгублену Настю.

– Подруго, ставай до роботи. Впрягайся у ярмо і тягни, бач, набилося людей до “Поради”, немов до сітки – косяк доради, – Богдан реготнув і зачинив двері.

Дівчина насилу пробилася до кабінету директорки.

З першої консультаційної вийшла молода худорлява жінка.

Тонке обличчя, дорога сукня, на руці самотня золота браслетка.

– Привіт, Ірино, що тут коїться? – Настя квапливо стягувала куртку.

– Добрий день, колего, – жінка кивнула, на губах не було навіть натяку на посмішку. – Ада тебе шукає. Молодий чоловіче, так ви – заходьте.

Насуплений дядько у піджаку пропустив молодика, буркнув:

– Другу годину чекаю, а вона сама обирає, з ким спілкуватися, а хто того не вартий. Розвели тут демократію, чорт би вас побрав!

“Усі скарги до Фрейда, – Настя не хтіла долучатися до конфлікту. – Блін, Ада знову вигадала щось шалене”.

– Можна? – дівчина сунула голову до кабінету керівниці.

Ада Михайлівна Пуляй сиділа у рожевому кріслі, ледь-ледь крутилася, визираючи у вікно. Правиця тримала телефон, ліва рука – фірманку з кавою.

– Так, Мойсею Карповичу, так... люди, мов золото, моїм психологам припали до душі... так, мов рідня, вислухаємо всіх і напишемо звіт... так, на кожного.

Директорка показала Насті рукою – заходь, я зараз.

Зріла жінка, фігурна, дорідна, з пишною гривною сяючого волосся, Пуляй знала собі ціну. Її великі блакитні очі усе помічали, вона вміла усміхатися так привітно, що чоловіки одразу воліли здійснити подвиг. Одночасно Ада Пуляй не дозволяла собі марних сподівань. Мереживо зморшок біля очей зберігало в собі глибокий життєвий досвід.

Вгадати думки Пуляй не зміг би навіть Вольф Мессінг.

– До побачення, чарівний Мойсею Карповичу, на вас завжди може розраховувати слабка та тендітна жінка. Ви – мов скеля у бурхливому морі життя... так, цілую вашу неголену щоку. Па-па!

Пуляй глянула на Настю.

– Де ти була, діво? Нагадай мені, ти – член команди чи нон-конформіст-індивідуаліст? Колектив може на тебе розраховувати?

Настя намагалася відповісти щось на кшталт: “А хіба Мойсей Карпович – не достатня допомога слабкій жінці?”, та не встигла. Точніше, забракло нахабства.

– Я ходила на індивідуалку. Ви знаєте, я попереджала.

Ада Михайлівна махнула рукою – проїхали.

– Начкадрів комбінату “Гарнохліб” люб’язно надіслав нам працівників для психологічного тестування. Тож лети у блакитну консультаційну та спілкуйся з людьми. Відкрий їм своє серце, Настечко, і вони тебе полюблять.

Директорка допила каву, скривилася і довго плювалася у відро зі сміттям.

– Дешева бридота, хто таку купив?..

– Так що мені з ними робити? – Настя звично пропустила повз вуха слова про “відкрите серце” та іншу маячню. – У мене клієнт на п’яту годину.

– Тоді поквапся. Прожени якійсь тест і визнач, чи придатна людина до праці у команді, чи немає у неї відхилень або схильності до саморуйнівної поведінки.

– Для цього треба мати відповідну спеціалізацію... – Настя стрімко шукала у пам’яті аргументи, які могли б загальмувати керівницю. – Звідки я знаю, ким людина працює і які в неї службові компетенції? Тобто – психологічні вимоги чи норми.

– А ти запитай, і людина сама тобі все розповість, – директорка переможно всміхнулася. – Я ж кажу: відкрій своє серце. Як я це роблю щодня.

Блакитні очі дивилися тепло й привітно.

Настя не знала, що відповісти, аргументів бракувало.

“Дідько, вона завжди отримує, що хоче. Як почну сперечатися, розповідатиме, що центр має заробляти гроші, оренда – не дешева, а ще є податки і додаткові витрати. Тож я маю бути відповідальним членом команди”.

– Добре, я щось вигадую, – дівчина пішла в коридор.

– І звіти напиши! По кожному! – додала Ада і підняла телефон. – Христиане Павловичу, добрий день! Вас турбує Пуляй... Так, ваша Ада-чарівниця...

“Блі-і-і-ін, – Настя огледіла натовп. – Тут до ночі роботи!”.

З тренінгової зали вийшов Тарас Нагірний, високий, худий парубок, що завжди ходив у синьому светрі з коміром під горло. На темному, засмоктаному обличчі виразно сяяли сірі очі.

– Настюхо, привіт. А ми тут зашиваємося, бачиш, жнива настали. Захопив нас підступний хлібокомбінат, – хлопець пішов до кухні і повернувся із незмінним термосом чаю, бо любив міцний китайський пуер.

Тарас працював із залежними, бо й сам колись мав досвід вживання наркотичних речовин. Тепер одружився, вже шість років пропагує здоровий спосіб життя.

Настя потоваришувала з ним, тільки-но прийшла до “Поради”. З Тарасом було спокійно, хоча інколи дівчині здавалося, що з парубком не все гаразд – глибока тріщина в його особистості так і не затягнулася.

– Піду консультиувати, – Настя глянула на чергу. – Якщо чесно, то так і не второпала, що мені робити.

Нагірний підійшов ближче, прошепотів:

– Не парься, начальник кадрів комбінату – старий приятель нашої відьми, тож пиши що хочеш, треба лише зімітувати активний кіпіш. А далі керівництво “Гарнохлібу” звітуватиме, що провели тести у незалежному центрі, всіх перевірили. Кого треба – звільнили. Тож відпочивай. Я своїм взагалі дав тест “Дерево, людина, будинок”, згодом напишу висновки і хай йому грець.

“Не люблю імітувати роботу, – Настя кивнула, пішла до третьої консультаційної, яку Ада гордо іменувала “блакитною”, відчинила двері. – Почнемо”.

Черга одразу відреагувала.

Дядько у піджаку зайшов першим.

– Добридень, сідайте, – дівчина повісила куртку на вішалку, присіла у кріселко. – Як вас звати?

Дядько не квапився сідати навпроти, сопів, боявся, нарешті переборов себе.

– Не знаю, навіщо нас сюди затягли, – пробурмотів чоловік, глянув на Настю великими карими очима.

“Він схожий на мого діда Степана, – це порівняння додало Насті впевненості. – Почнемо спілкування”.

Настя взяла чистий аркуш паперу, почала розпитувати дядька про роботу.

Федір Миронович – саме так звали чоловіка – розповів, що працює технологом, головою зміни в цеху. Конфліктів на роботі не має, хіба що з екологом, Витребенько Оксаною Іванівною, що весь час дорікає йому зайвою вагою.

“Заграє до вас”, – ледь не бовкнула Настя, та вчасно втрималася.

Федір Миронович мав двох синів, що поїхали до Греції працювати, там оженилися. Чоловік за ними сумує, бо мало бачить онуків. Натомість навчився користуватися скайпом, дзвонив до дітей мало не щодня.

Дівчину ця історія розчулила. Вона знайшла в телефоні тест на агресивність Бааса-Дарки і попрохала Федора Мироновича відповісти на низку питань.

За технологом до кабінету зайшла жіночка у джинсовому костюмі.

“Витребенько Оксана Іванівна?” – думала запитати Настя.

– Я – Олеся Гнатюк, – панянка приємно усміхнулася. – Ваш колега, кадровик з “Гарнохлібу”. Що я маю вам розповісти, кажіть. Тільки про керівництво не питайте, нічого не видам, бо вони все одно дізнаються. У нас конфіденційності взагалі нема, навіть стаціонарні телефони прослуховуються, ніби ми – режимне підприємство.

“Ого, у тітоньки – параноя, – Настя кивнула. – Почнемо”.